

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl soudcem JUDr. Simonou Pittermannovou ve věci

žalobce:

Ing. Lee Louda

sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1

insolvenční správce dlužníka: Správa pohledávek OKD, a.s.

IČO 26863154

sídlem Stonavská 2179, 735 06 Karviná - Doly

zastoupený advokátem JUDr. Dušanem Dvořákem

sídlem Hlinky 505/118, 603 00 Brno

proti

žalované:

Asental Land, s.r.o., IČO 27769143

sídlem Gregorova 3/2582, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

zastoupený advokátkou Mgr. Magdalénou Ponczou

sídlem Československá 1403/2, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

o odpůřčí žalobě

takto:

I. Návrh, aby soud určil, že kupní smlouva č. 6600546491, uzavřená dne 10. 4. 2014 mezi společností Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, jakožto prodávajícím a žalovanou jakožto kupující, je právně neúčinná, **se zamítá.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

II. Návrh, aby soud určil, že směnná smlouva, uzavřená dne 19. 12. 2014 mezi společností Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06 a žalovanou, je právně neúčinná, **se zamítá**.

III. Návrh, aby byla žalované uložena povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníka Správa pohledávek OKD, a.s., IČ: 26863154, se sídlem Stonavská 2179, Doly, Karviná, PSČ 735 06, částku ve výši 19 268 500 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, **se zamítá**.

IV. Žalobce je **povinen** zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 20 933 Kč, a to k rukám advokátky žalovaného, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 9. 5. 2017 se žalobce domáhal, aby soud určil, že právní úkony, a to kupní smlouva č. 6600546491 uzavřená dne 10. 4. 2014 mezi Správou pohledávek OKD, a.s. (dále jen „dlužník“) jako prodávajícím a žalovanou jako kupující (dále jen „Kupní smlouva“) a směnná smlouva uzavřená dne 19. 12. 2014 mezi dlužníkem a žalovanou (dále jen „Směnná smlouva“), jsou neúčinné právní úkony. Dále se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost vydat do majetkové podstaty dlužníka částku ve výši 19 268 500 Kč.
2. Dle názoru žalobce jsou Kupní smlouva a Směnná smlouva neúčinnými právními úkony dle ust. § 240 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), popř. se jedná o neúčinné právní úkony podle ust. § 242 insolvenčního zákona. Žalobce tvrdil, že žalovaná byla dlužníku osobou blízkou, neboť v době uzavření Kupní smlouvy byla žalovaná ovládána Zdeňkem Bakalou a společností tvořily koncern, když Zdeněk Bakala určoval, kdo bude zvolen do orgánů společností, uděloval zásadní pokyny k fungování společností a bez jeho vědomí by k uzavření předmětných smluv nedošlo. Dlužník byl tak dle zákonné domněnky v době uzavření smluv v úpadku. Konečně žalobce tvrdil, že plnění poskytnuté dlužníku na základě smluv bylo podstatně nižší, než byla obvyklá cena nemovitostí. Pozemky dlužníka se nacházely v lokalitě připravovaného brownfield Barbora, jež je součástí Moravskoslezské rozvojové zóny a žalovaná o pozemky měla enormní zájem. Úmysl dlužníka zkrátit věřitele předpokládaného ust. § 242 insolvenčního zákona spatřoval žalobce v záporném vlastním kapitálu dlužníka, z kterého žalobce dovozuje zbavování se majetku dlužníkem.
3. Žalovaná postavila svou obranu na tvrzení, že v době uzavření smluv nebyla dlužníku osobou blízkou ani s dlužníkem netvořila koncern. Dlužníka ovládala společnost BXRG a poté společnost CERCL, kde měl pan Zdeněk Bakala pouze nepřímý nekontrolní podíl nižší než 50%. Dlužník a žalovaná rovněž nebyli členy jednoho koncernu, ale dlužník patřil do koncernu spolu se společností NWR Plc. Žalobce netvrdí rozhodné skutečnosti o tom, že žalovaná tvořila s dlužníkem koncern. Tvrzení, že žalovaná a dlužník byli ovládání stejnou osobou, neznamená, že tvořili koncern, neboť zákon jasně rozlišuje instituty ovládání a koncernu. Kupní cena nemovitostí byla stanovena znaleckým posudkem jako cena obvyklá ve výši 18 739 359 Kč, v Kupní smlouvě byla cena sjednána jako konečná a žalovaná byla dlužníkem ubezpečena, že převod pozemků nepodléhá DPH. Skutečnost, že dlužník později zjistil, že některé pozemky podléhají DPH a vystavil fakturu v rozporu s kupní smlouvou, nelze podle názoru žalované klást k její tíži. Dodatek č. 1 ke Kupní smlouvě byl uzavřen z důvodu, aby celková kupní cena spolu s DPH odpovídala směnkám vystaveným žalovanou. Kupní cena tak byla nižší, ale nejednalo se o podstatně nižší cenu, než je obvyklá cena nemovitostí, když rozdíl činil cca 6 %. Ve Směnné smlouvě byly ceny nemovitostí taktéž určeny na základě znaleckých posudků vypracovaných dlužníkem. Kupní a Směnná smlouva byly uzavřeny více než jeden rok před zahájením insolvenčního řízení. V daném případě se také nejedná o neúčinné právní úkony úmyslně

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

zkracující věřitele dlužníka, když uzavření smluv nemělo žádný vliv na schopnost dlužníka hradit své závazky a žalované nebyl úmysl dlužníka zkrátit věřitele znám.

4. Soud z nesporných skutkových tvrzení účastníků zjistil:

- Žalovaná (dříve RPG RE Land, s.r.o.) jako kupující uzavřela s dlužníkem jako prodávajícím dne 10. 4. 2014 Kupní smlouvu, na jejímž základě žalovaná nabyla nemovitosti v k. ú. Karviná – Doly. Následně uzavřeli žalovaná s dlužníkem dne 19. 12. 2014 Směnnou smlouvu, na jejímž základě si strany směnily pozemky především v k. ú. Karviná – Darkov. Kupní smlouvou prodal dlužník žalované pozemky v katastrálním území Karviná-Doly v té době zapsané na LV č. 277, pozemky a stavby komunikací v blízkosti bývalého Dolu Barbora a v lokalitě bývalého areálu OKD Rekultivace, lokalita Hoheneger (dále jen „Nemovitosti KS“). Kupní cena nemovitostí činila 18 793 360 Kč a kupní cena byla určena znaleckým posudkem č. 4366-34b/2014, datovaným ke dni 15. 2. 2014, vypracovaným znalcem - společností P&K znalci a odhadci, s.r.o., Ing. Ivetou Pilchovou (dále jen "Znalec") na základě objednávky dlužníka. Hodnotu pozemků stanovil znalec na částku 12 327 147 Kč a hodnotu komunikací včetně opotřebení na částku 6 516 212,24 Kč. Po odečtení hodnoty věcných břemen a zaokrouhlení stanovil zjištěnou znaleckou tržní cenu Nemovitostí KS ve výši 18 793 360 Kč. Kupní cena měla být zaplacená vystavením dvou vlastních smének žalovanou na řad dlužníka, znějící na částku v hodnotě 6 793 360 Kč a 12 mil. Kč, splatných do 30. 9. 2014, s úrokem 4 % p.a. Žalovaná vystavila dne 31. 3. 2014 na řad dlužníka směnky v celkové výši směnečné sumy 18 793 360 Kč, splatné do 30. 11. 2014 (dále jen „Směnky“). Ke Kupní smlouvě byl následně uzavřen dodatek č. 1 ze dne 1. 7. 2014, ve kterém strany konstatují, že prodej pozemků na par. 729 a 824 podléhá DPH. Hodnota uvedených pozemků tak činila 5 383 385,11 Kč a DPH 1 130 875,67 Kč. Současně s Kupní smlouvou uzavřeli žalovaná a dlužník dne 10. 4. 2014 smlouvu o budoucí směnné smlouvě (dále jen „Smlouva o BSS“), ve které se strany zavázaly do 30. 9. 2014 uzavřít směnnou smlouvu na směnu nemovitých věcí. Žalovaná se v ní zavázala navrhnout dlužníku pozemky v jeho vlastnictví, které by mohly být předmětem budoucí směny. Pozemky ve vlastnictví žalované, které by mohly být předmětem budoucí směny, měla dle Smlouvy o BSS navrhnout z části žalovaná a z části dlužník. Rozdíl v kupních cenách měl být uhrazen zápočtem vzájemných pohledávek dle budoucí směnné smlouvy se Směnkami vystavenými dle Kupní smlouvy. Dlužník a žalovaná uzavřeli Směnnou smlouvu na převod nemovitých věcí dne 19. 12. 2014, ve které se dohodli na vzájemné směně pozemků včetně příslušenství. Nemovitosti ve vlastnictví či spoluvlastnictví dlužníka určené k převodu do vlastnictví žalované byly následující: a) Nemovitosti nazvané „GOLF I. - Pozemek OKD + podíl 1/2, Lokalita č. 5“ (dále jen jako „Lokalita č. 5“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4572-241/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 5 tak, že cena určená porovnávací metodou byla stanovena na 25 090 Kč, celková cena obvyklá za 1/2 podíl podle odhadu Znalce tak činí: 12 500 Kč. Obvyklá cena 1m² pozemku zařazeného do zóny U -As – rekreační zóny byla stanovena na částku 145 Kč. Rozloha pozemků zařazených do této zóny činila 173 m². b) Nemovitosti nazvané „GOLF I. - Pozemky OKD + pozemek v podílu 1/2, Lokalita č. 6“ (dále jen jako „Lokalita č. 6“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4573-242/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 6 obvyklou cenou 3 100 000 Kč. Obvyklá cena 1m² pozemku zařazeného do zóny U-As – rekreační zóny byla stanovena na částku 145 Kč. Rozloha pozemků činila 17.827 m². c) Nemovitosti nazvané „Pozemky – stavby komunikací – Karviná Doly, Lokalita č. 7“ (dále jen jako „Lokalita č. 7“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4574-243/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 7 tak, že celková cena obvyklá podle odhadu Znalce činí: 30 300 000 Kč. d) Nemovitosti nazvané „Pozemky pro projekt Rajčula – Zimovůvka, Lokalita č. 8“ (dále jen jako „Lokalita č. 8“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

27. 10. 2014, č. 4569-238/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 8 tak, že celková cena obvyklá podle odhadu Znalce činí: 1 900 000 Kč. e) Nemovitosti nazvané „Darkovské moře – Lesní pozemky (po kolaud.), Lokalita č. 9“ (dále jen jako „Lokalita č. 9“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4570-239/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 9 tak, že celková cena obvyklá podle odhadu Znalce činí: 16 mil. Kč. Obvyklá cena 1m² pozemku zařazeného do zóny U-As – rekreační zóny byla stanovena na částku 90 Kč. Rozloha pozemků zařazených do této zóny činila 178.405 m². f) Nemovitosti nazvané „Darkovské moře – Lesní pozemky (po kolaud.), Lokalita č. 10“ (dále jen jako „Lokalita č. 10“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4571-240/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 10 tak, že celková cena obvyklá podle odhadu Znalce činí: 7 700 000 Kč. Obvyklá cena Nemovitostí OKD byla Znaleckými posudky dlužníka určena na částku 59 012 500 Kč. Kupní cena Nemovitostí OKD byla Směnnou smlouvou sjednána na částku ve výši 61 280 500 Kč, z toho kupní cena nemovitostí osvobozených od DPH činila 48 212 500 Kč a kupní cena nemovitostí podléhajících DPH činila 10 800 000 Kč, k níž bylo připočteno DPH ve výši 2 268 000 Kč. Nemovitosti Asement. Nemovitosti ve vlastnictví či spoluvlastnictví žalované určené k převodu do vlastnictví Dlužníka byly následující: a) Nemovitosti nazvané Lokalita č. 1. Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 6. 2014, č. 4477-146a/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 1 tak, že celková cena obvyklá podle odhadu Znalce činí: 3 800 000 Kč. b) Nemovitosti nazvané „GOLF - ETAPA II. dle požadavku OKD, a.s. Lokalita č. 2“ (dále jen jako „Lokalita č. 2“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4565-234/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 2 tak, že celková obvyklá cena podle odhadu Znalce činí: 69 100 000 Kč, přičemž největší potenciál Lokality č. 2 v tom, že pozemky navazují na golfový areál Lipiny a mohou sloužit k rozšíření hřiště. Obvyklá cena 1m² pozemku zařazeného do zóny U-As – rekreační zóny byla stanovena na částku 180 Kč. Rozloha pozemků zařazených do této zóny činila 371.154 m². c) Nemovitosti nazvané „GOLF - ETAPA I. dle požadavku OKD, a.s., Lokalita č. 3“ (dále jen jako „Lokalita č. 3“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4567-236/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 3 tak, že celková obvyklá cena podle odhadu Znalce činí: 1 900 000 Kč, přičemž největší potenciál Lokality č. 3 je v tom, že pozemky navazují na golfový areál Lipiny a mohou sloužit k rozšíření hřiště. Obvyklá cena 1m² pozemku zařazeného do zóny U-As – rekreační zóny byla stanovena na částku 140 Kč. Rozloha pozemků zařazených do této zóny činila 13.316 m². d) Nemovitosti nazvané „GOLF - ETAPA II – přilehlé pozemky, Lokalita č. 4“ (dále jen jako „Lokalita č. 4“). Pozemky byly popsány a oceněny ve znaleckém posudku ze dne 27. 10. 2014, č. 4568-237/2014, vypracovaném Znalcem. Znalec ve znaleckém posudku ocenil Lokalitu č. 4 na částku 5 350 000 Kč, přičemž dle Znalce je největší potenciál Lokality č. 4 v tom, že pozemky navazují na golfový areál Lipiny a mohou sloužit k rozšíření hřiště. Obvyklá cena 1m² pozemku zařazeného do zóny U-As – rekreační zóny byla stanovena na částku 110 Kč. Rozloha pozemků zařazených do této zóny činila 44.517 m². Obvyklá cena nemovitostí žalované byla Znaleckými posudky ASENTAL určena na částku 80 150 000 Kč. Kupní cena nemovitostí ve výši 80 549 000 Kč odpovídá obvyklé ceně navýšené o DPH ve výši 399 000 Kč. Dlužník se ve Směnné smlouvě zavázal za nemovitosti žalované uhradit částku 80 549 000 Kč a žalovaná za nemovitosti dlužníka částku 61 280 500 Kč, rozdíl v kupních cenách činil 19 268 500 Kč k tíži dlužníka. Dle Směnné smlouvy žalovaná vystavila dne 31. 3. 2014 na řad dlužníka Směnky v celkové směnečné sumě ve výši 18 793 360 Kč s úrokem ve výši 4 % p. a., splatné do 30. 11. 2014. Ke dni uzavření Směnné smlouvy se dle čl. 4.5. započel rozdíl v kupních cenách ve výši 19 268 500 Kč proti pohledávkám ze smének v celkové směnečné výši 18 793 360 Kč společně se sjednanými úroky (4% p.a.), jež byly vyčísleny ve výši 516 946 Kč. Závazek dlužníka ze Směnné smlouvy tak zanikl započetím a žalovaná uhradila zbylou částku 41 806 Kč bezhotovostním

převodem na účet dlužníka. Účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí z Kupní smlouvy ze dne 10. 4. 2014 nastaly dne 25. 4. 2014. Účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí ze Směnné smlouvy ze dne 19. 12. 2014 nastaly dne 19. 12. 2014.

5. Soud provedl důkazy insolvenčním spisem Krajského soudu v Ostravě vedeným pod sp. zn. KSOS 25 INS 10525/2016:

- Krajský soud v Ostravě (dále jen „insolvenční soud“) dne 3. 5. 2016 zahájil insolvenční řízení ve věci dlužníka (zjištěno z vyhlášky ze dne 3. 5. 2016 č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A2).

- Dne 9. 5. 2016 insolvenční soud zjistil úpadek dlužníka a insolvenčním správcem ustanovil žalobce (zjištěno z usnesení ze dne 9. 5. 2016 č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-A19).

- Dne 12. 8. 2016 insolvenční soud potvrdil usnesení schůze věřitelů ze dne 11. 8. 2016, kterým byla povolena reorganizace dlužníka (zjištěno z usnesení ze dne 12. 8. 2016 č. j. KSOS 25 INS 10525/2016-B181).

6. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že předmětná odpůřčí žaloba byla soudu doručena dne 9. 5. 2017, insolvenční řízení dlužníka dosud trvá a úpadek dlužníka je řešen reorganizací.

7. Soud dále z provedeného dokazování zjistil:

- Mgr. Michael Jasanský, nar. 19. 1. 1967 (dále jen „Michael Jasanský“), byl členem představenstva dlužníka v období od 11. 9. 2006 do 1. 3. 2007. Prof. RNDr. Jan Hanousek, CSc., nar. 28. 10. 1963 (dále jen „Jan Hanousek“), byl členem dozorčí rady dlužníka od 19. 12. 2005 do 28. 9. 2017. Petr Skrla, nar. 21. 4. 1967 (dále jen „Petr Skrla“), byl členem dozorčí rady dlužníka od 19. 12. 2005 do 6. 5. 2008. Luboš Řežábek, nar. 31. července 1960 (dále jen „Luboš Řežábek“), byl členem dozorčí rady dlužníka od 19. 12. 2005 do 23. 9. 2017 (zjištěno z úplného výpisu z obchodního rejstříku dlužníka sp. zn. B 2900).

- Michael Jasanský byl jednatelem žalované v období od 23. 1. 2014 do 14. 5. 2014. Jan Hanousek je členem dozorčí rady žalované od 1. 6. 2018 a od 4. 10. 2018 je místopředsedou dozorčí rady žalované. Petr Skrla byl jednatelem žalované v období od 31. 5. 2006 do 31. 3. 2013. Luboš Řežábek je předsedou dozorčí rady žalované od 1. 1. 2017 (zjištěno z úplného výpisu z obchodního rejstříku žalované, sp. zn. C 29249).

- Nejvýše postavenou mateřskou obchodní korporací dlužníka byla v období od 1. 1. do 30. 6. 2014 BXR Group Limited, jejímž akcionářem byl Zdeněk Bakala, který do 30. 6. 2014 prostřednictvím jeho kontrolovaných společností držel spolu se svěřenským fondem jeho rodinných příslušníků The Bakala Trust (dále jen „Bakala Trust“) nekontrolní 50% podíl. Ke dni 1. 7. 2014 se nejvýše postavenou mateřskou korporací dlužníka stala CERCL Holdings Limited (dále jen „CERCL“), která byla ovládána na jedné straně BXR Group Holding Limited, jenž měla nekontrolní 50% podíl a na straně druhé Zdeněkem Bakalou a Bakala Trust, kteří měli nekontrolní 50% podíl (zjištěno z výroční zprávy dlužníka za rok 2014, strana 33).

- V období od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2014 byla společnost BXR Group Limited nejvýše postavenou mateřskou obchodní korporací dlužníka. K 30. 6. 2014 nejvýše postavená mateřská společnost a její další dceřiné společnosti dokončily svou reorganizaci, přičemž ji jako akcionář opustil Zdeněk Bakala, který spolu s Bakala Trust držel nekontrolní 50% podíl. O 1. 7. 2014 do 31. 12. 2014 byla nejvýše postavenou mateřskou obchodní korporací dlužníka CERCL, ve které Zdeněk Bakala a Bakala Trust drželi nekontrolní 50% podíl. Žalovaná je ve zprávě o vztazích uvedena jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

propojená osoba s tím, že v roce 2014 proběhlo mezi dlužníkem a žalovanou několik obchodních transakcí, nákupy v 80 424 tisíc Kč a prodeje v 77 296 tisíc Kč (zjištěno ze zprávy o vztazích za účetní období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014 dlužníka, strana 81 až 90).

- Žalovaná patřila v období od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2014 mezi dceřiné společnosti BXR Group Limited (zjištěno z přílohy č. 1 zprávy o vztazích za účetní období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014 dlužníka, strana 110).

- Zdeněk Bakala popřípadě Michaela Bakala a svěřenský fond Bakala Trust v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 vlastnili žalovanou, která byla propojena (skrze svou strukturu mateřských společností a akcionářů) s dlužníkem od 1. 7. 2014 do 31. 12. 2014 (zjištěno z přílohy č. 5 zprávy o vztazích za účetní období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014 dlužníka, strana 118-119).

- Aktiva dlužníka činila 13 105 739 tisíc Kč ke dni 31. 12. 2014. Vlastní kapitál dlužníka činil 861 127 tisíc Kč ke dni 31. 12. 2013 a minus 1 911 573 tisíc Kč ke dni 31. 12. 2014 (zjištěno z účetní závěrky dlužníka, strana 47).

- V průběhu roku 2014 dlužník snížila své výnosy zejména z důvodu poklesu prodejních cen uhlí, došlo k revizi dlouhodobého plánu těžby pro příští léta a k přecenění dlouhodobého majetku. Tyto události ovlivnily výši ztráty z provozní činnosti, která vyústila v záporný vlastní kapitál ve výši - 1 911 573 tisíc Kč ke dni 31. 12. 2014. Dlužník měl vůči žalované označené jako spřízněná osoba ke dni 31. 12. 2014 pohledávky ve výši 19 330 tisíc Kč a závazky ve výši 21 253 tisíc Kč. Vzájemné prodeje dlužníka u žalované činily 77 296 tisíc Kč a vzájemné náklady činily 274 tisíc Kč (zjištěno z přílohy k účetní závěrce dlužníka ke dni 31. 12. 2014, strana 55, 75).

- Dlužník a žalovaná byly v roce 2014 součástí jedné skupiny a obchodovali spolu. Ke dni 31. 12. 2014 měla žalovaná vůči dlužníkovi pohledávku v celkové výši 80 327 tis. Kč a závazky vůči dlužníkovi ve výši 80 605 tis. Kč (zjištěno ze zprávy auditora a účetní závěrce žalované k 31. 12. 2014, strana 9).

- Žalovaná byla v roce 2014 ovládána stejnou osobou jako dlužník. Žalovaná a dlužník patřili do jedné struktury společností. Nejvýše postavenou mateřskou obchodní korporací žalované byla od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2014 společnost BXR Group Limited, ve které Zdeněk Bakala a Bakala Trust drželi nekontrolní 50% podíl. Od 1. 7. 2014 do 31. 12. 2014 byla nejvýše postavenou mateřskou obchodní korporací žalované CERCL, ve které na straně jedné Zdeněk Bakala a Bakala Trust drželi nekontrolní 50% podíl a na straně druhé společnost BXR Group Holdings Limited držela nekontrolní 50% podíl (zjištěno ze zprávy o vztazích žalované za účetní období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, strana 2 až 3, 31, 38, 42).

8. Soud neprovedl důkaz Kupní smlouvou ze dne 10. 4. 2014, Dodatkem č. 1 ze dne 1. 7. 2014 ke kupní smlouvě ze dne 10. 4. 2014, Smlouvou o budoucí směnné smlouvě ze dne 10. 4. 2014, Směnnou smlouvou ze dne 19. 12. 2014, Výpisem z listu vlastnictví č. 153, k. ú. Karviná-Doly, Výpisem z listu vlastnictví č. 1937, k. ú. Darkov, Výpisem z listu vlastnictví č. 5267, k. ú. Poruba u Orlové, Fakturou ze dne 23. 5. 2014 na částku 20 161 354 Kč, Faktura ze dne 30. 6. 2014 na částku 18 793 359 Kč, Potvrzením o bezhotovostním převodu částky 41 806 Kč ze dne 28.1.2015, neboť skutečnosti prokazující tyto důkazy byly mezi účastníky nesporné.
9. Důkazy Znaleckým posudkem soudem určeným znalcem, Znaleckým posudkem ze dne 15. 2. 2014, č. 4366-34b/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4572-241/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4573-242/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

10. 2014, č. 4574-243/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4569-238/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4570-239/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4571-240/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 6. 2014, č. 4477-146a/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4565-234/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4567-236/2014, Znaleckým posudkem ze dne 27. 10. 2014, č. 4568-237/2014, Výslech pana Zdeňka Bakaly, Výslech pana Gareth Penny, Výslech pana Marka Jelínka, Výslech pana Dale Raymond Ekmark, Výslech pana Mgr. Jana Solicha, Výslech pana Luboše Řežábka, Výslech pana Prof. RNDr. Jana Hanouska, Výslech pana Ing. Jaromíra Pytlíka, Účetní závěrka žalované včetně příloh, zpráva o vztazích žalované za rok 2013, Účetní závěrka žalované včetně příloh, zpráva o vztazích žalované za rok 2015, Účetní závěrka žalované včetně příloh, zpráva o vztazích žalované za rok 2016, Výslech znalce Ing. Ivety Pilchové ze spol. P&K znalci a odhadci, s.r.o., Nájemní smlouva mezi žalovanou a dlužníkem ze dne 29.10.2010, Zápis o fyzické kontrole předávaných pozemků po ukončení nájemního vztahu v rámci asanačně rekultivační stavby „Úprava řeky Stonávky v km 0,0 – 2,9 na ploše č. 2“ ze dne 19.12.2012, Fotografie tabule o probíhajících asanačně rekultivačních pracích na pozemcích Lokalita č. 2, Územní plán města Karviná, Zápis ze zasedání zastupitelstva obce Doubrava ze dne 26.10.2015, Dohoda o střetu zájmů uzavřená mezi obcí Doubrava a OKD, a.s., Výpis z internetového rozhraní katastru nemovitostí k řízení č. V-9001/2015, Usnesení Magistrátu města Havířova ze dne 1.8.2018, soud nepřipustil z důvodu procesní ekonomie řízení, neboť navržené důkazy nemohly ovlivnit rozhodnutí soudu s ohledem na níže uvedené závěry.

10. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k tomuto skutkovému závěru:

- Žalovaná jako kupující a dlužník jako prodávající uzavřeli dne 10. 4. 2014 Kupní smlouvu, jejímž předmětem byly Nemovitosti KS. Kupní cena byla určena podle znaleckého posudku na částku 18 793 360 Kč a měla být uhrazena směnkami vystavenými žalovanou. Následně žalovaná a dlužník uzavřeli Smlouvu o BSS, ve které bylo sjednáno, že rozdíl v kupních cenách nemovitostí bude uhrazen zápočtem vzájemných pohledávek a smenkami. Dne 19. 12. 2014 uzavřeli žalovaná a dlužník Směnnou smlouvu, na základě které došlo ke vzájemné směně nemovitostí dlužníka (Lokalita č. 5, Lokalita č. 6, Lokalita č. 7, Lokalita č. 8, Lokalita č. 9, Lokalita č. 10) za nemovitosti žalované (Lokalita č. 1, Lokalita č. 2, Lokalita č. 3, Lokalita č. 4). Obvyklá cena nemovitostí dlužníka byla určena znaleckými posudky na částku 59 012 500 Kč a kupní cena byla ve Směnné smlouvě sjednána na 61 280 500 Kč. Obvyklá cena nemovitostí žalované byla znaleckými posudky určena na částku 80 150 tis. Kč a kupní cena byla sjednána na 80 549 tis. Kč. Rozdíl v kupních cenách ve výši 19 268 500 Kč byl započten oproti pohledávkám dlužníka ze smenek vystavených žalovanou na směnečnou sumu 18 793 360 Kč s úrokem ve výši 516 946 Kč. Zbývajících částku ve výši 41 806 Kč žalovaná zaplatila dlužníkovi bezhotovostním převodem na účet. Účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí z Kupní smlouvy nastaly dne 25. 4. 2014 a ze Směnné smlouvy dne 19. 12. 2014. Ke dni 25. 4. 2014 byla nejvýše postavenou mateřkou korporací dlužníka a žalované BXR Group Limited, ve které Zdeněk Bakala a Bakala Trust měli 50% podíl. Ke dni 19. 12. 2014 byla nejvýše postavenou mateřskou korporací dlužníka a žalované CERCL, ve které Zdeněk Bakala a Bakala Trust drželi 50% podíl. Žalovaná byla v roce 2014 ve vlastnictví Zdeňka Bakaly a Bakala Trust. Insolvenční řízení dlužníka bylo zahájeno 3. 5. 2016.

11. Na zjištěný skutkový stav navázal soud právním hodnocením.

12. K přípustnosti žaloby:

- Podle ust. § 239 insolvenčního zákona odporovat právním úkonům dlužníka může v insolvenčním řízení pouze insolvenční správce, i když nejde o osobu s dispozičními

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

oprávněními, a to odpůřčí žalobou podanou proti osobám, které mají povinnost vydat dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů do majetkové podstaty (odst. 1 věta první). Insolvenční správce může podat odpůřčí žalobu ve lhůtě 1 roku ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Nepodá-li ji v této lhůtě, odpůřčí nárok zanikne (odst. 3).

- Odpůřčí žaloba byla insolvenčním správcem dlužníka jako osobou oprávněnou podána dne 9. 5. 2017, tedy ve lhůtě jednoho roku od zjištění úpadku dlužníka dne 9. 5. 2016 v souladu s ust. § 239 odst. 1 věta první a odst. 3 insolvenčního zákona. Žaloba je přípustná.

13. K platnosti smluv:

- Předpokladem pro určení neúčinnosti právních úkonů dlužníka je, že právní úkony jsou platné. Platnost právních úkonů soud vždy posoudí z úřední povinnosti jako otázku předběžnou.

- Kupní smlouva byla uzavřena 10. 4. 2014 a směnná byla uzavřena dne 19. 12. 2014, proto na platnost smluv dopadá ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“). Obecné náležitosti právního jednání jsou upraveny v ust. § 545 až 599 o.z.

- Podle ust. § 560 o.z. písemnou formu vyžaduje právní jednání, kterým se zřizuje nebo převádí věcné právo k nemovité věci, jakož i právní jednání, kterým se takové právo mění nebo ruší.

- Podle ust. § 2079 o.z. se kupní smlouvou prodávající zavazuje, že kupujícímu odevzdá věc, která je předmětem koupě, a umožní mu nabýt vlastnické právo k ní, a kupující se zavazuje, že věc převezme a zaplatí prodávajícímu kupní cenu (odst. 1). Neplyne-li ze smlouvy nebo zvyklostí něco jiného, jsou prodávající a kupující zavázáni splnit své povinnosti současně (odst. 2). Podle ust. § 2128 o.z., při prodeji a koupi nemovité věci vyžaduje kupní smlouva formu podle § 560.

- Podle ust. § 2184 o.z. se směnnou smlouvou každá ze stran zavazuje převést druhé straně vlastnické právo k věci výměnou za závazek druhé strany převést vlastnické právo k jiné věci (odst. 1). Strany si odevzdají věci v tom stavu, v jakém byly v okamžiku uzavření smlouvy (odst. 2).

- Soud posoudil platnost Kupní smlouvy a Směnné smlouvy podle ust. § 545 až 599 o.z., § 2079 a násl. o.z. a ust. § 2184 až 2188 o.z. a dospěl k závěru, že smlouvy byly uzavřeny v souladu s výše uvedenými ustanoveními občanského zákoníku a v požadované písemné formě. Smlouvy představují platné právní úkony (právní jednání). Soud se proto dále zabýval případnou neúčinností právních úkonů.

14. K neúčinnosti právních úkonů:

- Podle ustanovení § 235 insolvenčního zákona neúčinnými jsou právní úkony, kterými dlužník zkracuje možnost uspokojení věřitelů nebo zvýhodňuje některé věřitele na úkor jiných. Za právní úkon se považuje též dlužníkovu opomenutí (odst. 1). Neúčinnost dlužníkových právních úkonů, včetně těch, které tento zákon označuje za neúčinné a které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, se zakládá rozhodnutím insolvenčního soudu o žalobě insolvenčního správce, kterou bylo odporováno dlužníkovým právním úkonům (dále jen „odpůřčí žaloba“), není-li dále stanoveno jinak (odst. 2).

- Podle ustanovení § 236 insolvenčního zákona neúčinností právního úkonu není dotčena jeho platnost; v insolvenčním řízení však dlužníkovu plnění z neúčinných právních úkonů náleží do

majetkové podstaty (odst. 1). Není-li možné vydat do majetkové podstaty původní dlužníkovu plnění z neúčinného právního úkonu, musí být poskytnuta rovnocenná náhrada (odst. 2).

- Podle ust. § 240 insolvenčního zákona se právním úkonem bez přiměřeného protiplnění rozumí právní úkon, jímž se dlužník zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se zavázal dlužník. Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění se rozumí pouze právní úkon, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon, který vedl k dlužníkovu úpadku. Má se za to, že právní úkon bez přiměřeného protiplnění učiněný ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, je úkonem, který dlužník učinil v době, kdy byl v úpadku (odstavec 2). Právnímu úkonu bez přiměřeného protiplnění lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby (odstavec 3). Právním úkonem bez přiměřeného protiplnění není: a) plnění uložené právním předpisem, b) příležitostný dar v přiměřené výši, c) poskytnutí plnění, kterým bylo vyhověno ohledům slušnosti, nebo d) právní úkon, o kterém dlužník se zřetelem ke všem okolnostem důvodně předpokládal, že z něj bude mít přiměřený prospěch, a to za předpokladu, že nešlo o úkon učiněný ve prospěch osoby dlužníkovu blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, a že osoba, v jejíž prospěch byl úkon učiněn, nemohla ani při náležité pečlivosti poznat, že dlužník je v úpadku, nebo že by tento úkon mohl vést k úpadku dlužníka.

- Pro naplnění skutkové podstaty zakotvené v ust. § 240 insolvenčního zákona musí být splněny tyto podmínky:

1. dlužník se právním úkonem zavázal poskytnout plnění bezúplatně nebo za protiplnění, jehož obvyklá cena je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k jehož poskytnutí se dlužník zavázal,
2. právní úkon učinil dlužník v době, kdy byl v úpadku, nebo právní úkon vedl k úpadku dlužníka,
3. právní úkon byl učiněn v posledních 3 letech před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo v době 1 roku před zahájením insolvenčního řízení ve prospěch jiné osoby,
4. nejedná se o žádný případ uvedený v ust. § 240 odstavce 4 insolvenčního zákona.

- Pro věc relevantní judikatura Nejvyššího soudu k výkladu neúčinných právních úkonů dlužníka ve smyslu ustanovení § 240 je ustálena v následujících závěrech:

- Právní úprava obsažená v insolvenčním zákoně v ustanoveních § 235 až § 243 je právní úpravou komplexní. Institut neúčinnosti právních úkonů nahrazuje v insolvenčním řízení institut odporovatelnosti upravený v ustanovení § 42a obč. zák. 1964, z čehož vyplývá, že úprava obsažená v občanském zákoníku 1964 se neprosadí. Nelze tedy aplikovat ani tu její část, která – v mimoinsolvenčních poměrech – umožňuje žalovanému (je-li jím osoba dlužníkovu blízká) ubránit se odpůrci žalobě, když prokáže, že úmysl dlužníka zkrátit odporovaným právním úkonem věřitele nemohl i při náležité pečlivosti poznat. K naplnění skutkové podstaty ustanovení § 240 insolvenčního zákona se nevyžaduje dlužníkuv úmysl zkrátit věřitele, ale pouze zjištění, že dlužník byl v době uskutečnění zpochybněného právního úkonu v úpadku (nebo že tento právní úkon vedl k dlužníkovu úpadku). Jde-li o úkon činěný ve prospěch osoby dlužníku blízké, pak se skutečnost, že úkon byl učiněn v době, kdy byl dlužník v úpadku, předpokládá. Osoba dlužníku blízká u této skutkové podstaty neúčinnosti právního úkonu nemá jinou možnost obrany než prokázat, že dlužník v době uskutečnění tohoto právního úkonu nebyl v úpadku. Posouzení takového právního úkonu učiněného dlužníkem v rozhodné době vůči osobě blízké není podmíněno tím, zda tato osoba věděla o tom, zda v době učinění úkonu byl dlužník v úpadku, ani tím, že dlužník měl úmysl zpochybněným úkonem zkrátit uspokojení svých věřitelů (srovnej s

rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2015, sp. zn. 29 ICdo 17/2013).

- Pro posouzení, zda dlužník učinil zvýhodňující právní úkon ve lhůtě vymezené ustanovením § 241 odst. 4 insolvenčního zákona (3 roky před zahájením insolvenčního řízení, šlo-li o zvýhodňující právní úkon ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, anebo 1 rok před zahájením insolvenčního řízení, šlo-li o zvýhodňující právní úkon ve prospěch jiné osoby), je rozhodující okamžik, kdy právní úkon nabyl právní účinnosti (kdy nastaly jeho právní účinky), tedy okamžik, kdy projev vůle dlužníka skutečně vyvolal právní následky, které vedou ke zvýhodnění některého z jeho věřitelů (tím, že se mu dostane na úkor ostatních věřitelů vyššího uspokojení, než jaké by mu jinak náleželo v konkursu) (srovnej s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2017, sp. zn. 29 ICdo 13/2015).

- U právních úkonů, na jejichž základě práva vznikají vkladem do katastru nemovitostí, lze ve smyslu ustanovení § 42a odst. 2 občanského zákoníku z roku 1964 považovat za dlužníkem učiněný právní úkon, popř. za právní úkon, k němuž došlo mezi dlužníkem a osobami jemu blízkými, jen takový právní úkon, na jehož základě bylo vloženo právo do katastru nemovitostí. Tříleté lhůty pro uplatnění práva odporovat právním úkonům dlužníka proto v těchto případech počínají běžet dnem následujícím po dni, ke kterému vznikly účinky vkladu práva do katastru nemovitostí (srovnej s rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 29 Cdo 76/2015, rozhodnutí ze dne 18. 7. 2000, sp. zn. 31 Cdo 619/2000).

- Z citovaného ustanovení § 240 insolvenčního zákona je zjevné, že pro posouzení, zda konkrétní právní úkon je právním úkonem zvýhodňujícím, musí dojít kumulativně ke splnění všech výše uvedených podmínek. Soud se však nejprve, než přistoupil k posouzení ekvivalentnosti vzájemných plnění a úpadku, zabýval otázkou, kdy k napadeným právním úkonům došlo.

- Předmětem napadených právních úkonů byl převod vlastnického práva k nemovitostem, přičemž vznik práva k nemovitostem je vázán na účinnost vkladu práva do katastru nemovitostí. Soud vzal ze skutkových tvrzení účastníků za prokázáno, že k účinkům vkladu vlastnických práv z Kupní smlouvy došlo ke dni 25. 4. 2014 a v případě Směnné smlouvy ke dni 19. 12. 2014. S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu počíná běžet lhůta pro uplatnění práva odporovat právním úkonům dlužníka dnem následujícím po dni, ke kterému vznikly účinky vkladu práva do katastru nemovitostí. V našem případě začala lhůta běžet v případě Kupní smlouvy od 26. 4. 2014 a v případě Směnné smlouvy od 20. 12. 2014.

- Žalobce podanou žalobou odporuje právním úkonům, jež se staly účinnými dne 25. 4. 2014 v případě Kupní smlouvy a dne 19. 12. 2014 v případě Směnné smlouvy. Insolvenční řízení dlužníka bylo zahájeno až dne 3. 5. 2016. Za tohoto skutkového stavu není splněna obecná jednorozhodná lhůta pro popírání právních úkonů. Žalobce se však dovolává tříleté lhůty s tvrzením, že mezi smluvními stranami byl jednak vztah osob blízkých a jednak, že tvořily koncern.

- Právní institut osoby blízké je upraven v občanském zákoníku, naproti tomu institut koncernu je upraven v zákoně o obchodních korporacích č. 90/2012 Sb. (dále jen „zok“). Instituty nelze navzájem zaměňovat. V obou případech musí být naplněny konkrétní podmínky předpokládané hypotézou právní normy, tak aby soud mohl uzavřít, že je zde vztah osob blízkých nebo osob tvořících koncern. Soud se proto zabýval tím, zda dlužník a žalovaná byli osobami blízkými, popřípadě zda se na jejich vztah vztahuje omezení v ust. § 22 odst. 2 o.z., či zda tvořili koncern.

- Pro právní posouzení věci jsou rozhodující především tato skutková zjištění: Dlužník a žalovaná byli ke dni 25. 4. 2014 a ke dni 19. 12. 2014 součástí jedné velké struktury navzájem propojených společností, přičemž až na samém vrcholu struktury takto propojených společností se nacházeli

společní akcionáři dlužníka a žalované. Ke dni 25. 4. 2014 byla nejvýše postavenou mateřskou společností BXR Group Limited a ke dni 19. 12. 2014 společnost CERCL. Zdeněk Bakala spolu s Bakala Trust měli ve výše uvedených obdobích 50 % podíl nejdříve v BXR Group a poté v CERCL. Žalovaná byla v roce 2014 ve vlastnictví Zdeňka Bakaly a Bakala Trust.

15. K otázce osob blízkých:

- Podle ust. § 22 o.z. je osoba blízká příbuzný v řadě přímé, sourozenec a manžel nebo partner podle jiného zákona upravujícího registrované partnerství (dále jen „partner“); jiné osoby v poměru rodinném nebo obdobném se pokládají za osoby sobě navzájem blízké, pokud by újmu, kterou utrpěla jedna z nich, druhá důvodně pocítovala jako újmu vlastní. Má se za to, že osobami blízkými jsou i osoby sešvagřené nebo osoby, které spolu trvale žijí (odst. 1). Stanoví-li zákon k ochraně třetích osob zvláštní podmínky nebo omezení pro převody majetku, pro jeho zatížení nebo přenechání k užití jinému mezi osobami blízkými, platí tyto podmínky a omezení i pro obdobná právní jednání mezi právnickou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti (odst. 2).

- Nový občanský zákoník odlišuje nahlížení práva na lidi jako fyzické osoby a na právnické osoby jako subjekty umělé (fiktivní). Ve shodě s touto koncepcí zákoník jen bere na vědomí, že člověk je subjekt přirozených práv, jež zákon může jen respektovat a uznat a případně, v zájmu celku a racionálního uspořádání a fungování demokratické společnosti, omezit (regulovat), kdežto právnickou osobu, aby se subjektem práva stala, musí zákon za takovou prohlásit a konstituovat. Osnova tudíž odmítá antropologizaci právnických osob a bere za své hledisko, že právnické osoby jsou umělé lidské útvary, které jsou vytvořeny proto, aby sloužily zájmům člověka, nikoli proto, aby mu byly ve všem postaveny naroveň; rovnost fyzických a právnických osob přichází v úvahu jen v majetkových otázkách, a to ještě ne ve všech. Ustanovení o osobách blízkých přejímá v prvním odstavci § 116 platného občanského zákoníku s doplněním vyvratitelné právní domněnky, podle níž se poměr osob blízkých předpokládá u těch, kdo spolu trvale žijí. Druhý odstavec zavádí konstrukci, podle níž se posuzuje stejně jako poměr osob blízkých i poměr k právnické osobě, je-li právnická osoba jinou osobou podstatně ovlivňována; to však může platit jen s důsledky omezenými na ochranu majetkových práv třetích osob (srovnej s Důvodová zpráva k občanskému zákoníku č. 89/2012).

- Účelem nově koncipovaného ustanovení je nalezení vhodnější právní konstrukce tak, aby pro příště nebyla nutná tak dalekosáhlá extenze, jakou je konstrukce poměru obdobného rodinnému mezi člověkem a právnickou osobou. Z tohoto ustanovení tedy plyne, že člen statutárního orgánu právnické osoby nebo ten, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti, není vůči právnické osobě v postavení osoby blízké. Zvláštní podmínky nebo omezení pro převody majetku, pro jeho zatížení nebo přenechání k užití jinému, stanovené k ochraně třetích osob mezi osobami blízkými, však budou platit i pro obdobná právní jednání mezi právnickou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právnickou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti. Takto zvolenou konstrukci lze považovat za reakci na výše nastíněnou problematiku extenzivního výkladu pojmu osoby blízké. Užití tohoto ustanovení bude přicházet v úvahu zejména v souvislosti s institutem relativní neúčinnosti, jehož účelem je ochrana věřitele před takovým jednáním dlužníka, kterým by zkracoval uspokojení vykonatelné věřitelovy pohledávky (§ 589 a násl.). Není vyloučeno, že uvedené pravidlo bude použito i mimo rámec občanského zákoníku, v souvislosti s právní úpravou obsaženou v jiném právním předpise. Plyne to z dikce "stanoví-li zákon", tj. jakýkoliv zákon, nejen občanský zákoník (ŠVESTKA, Jiří, Jan DVOŘÁK, Josef FIALA aj. *Občanský zákoník: Komentář, Svazek I*, (§ 1-654), komentář k § 22, [Systém ASPI]).

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

Wolters Kluwer [cit. 2019-3-12]. ASPI_ID KO89_a2012CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.).

- Ohledně otázky posouzení vztahu právnické a fyzické osoby je judikatura Nejvyššího soudu ustálena v následujících závěrech:

- Právnické osoby jsou subjekty, které byly vytvořeny lidmi (fyzickými osobami) a kterým zákon přiznává postavení právnických osob. Pro právnickou osobu je mimo jiné charakteristické, že svou vůli nevytváří sama o sobě, ale jen prostřednictvím fyzických osob, a to těch, které jsou k tomu podle práva povolány. Jen prostřednictvím fyzických osob právnická osoba také projevuje svoji vůli navenek (zejména činí právní úkony) (srovnej s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 1. 8. 2002 sp.zn. 21 Cdo 2192/2001, uveřejněným pod číslem 53/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 53/2004)).

- Právnická osoba se ve smyslu ustanovení § 42a odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen obč.zák.“) považuje za osobou blízkou dlužníku, který je fyzickou osobou, je-li dlužník jejím statutárním orgánem (členem statutárního orgánu), jakož i tehdy, je-li dlužník společníkem, členem nebo zaměstnancem této právnické osoby (popřípadě má-li k ní jiný obdobný vztah) a současně, kdyby důvodně pocíťoval újmu, kterou utrpěla právnická osoba, jako újmu vlastní (R 53/2004).

- Fyzické osoby, které činí (mohou činit) jménem právnické osoby právní úkony, jsou – i z hlediska ustanovení § 196a zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch.zák.“) – osobami blízkými této právnické osobě (srovnej s rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 4822/2008, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 29 Cdo 3301/2012, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročník 2015, pod číslem 7).

- Okolnost, že právnická osoba na straně jedné a fyzická osoba na straně druhé mají společnou osobu blízkou, z nich ještě nedělá osoby, jež jsou si navzájem blízké (srovnej s rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1212/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. 29 Cdo 80/2013, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3301/2012).

- Ze skutečnosti, že společnost s ručením omezeným je osobou blízkou své jednatelce, bez dalšího neplyne, že tato společnost je (současně) osobou blízkou manželce jednatelky (srovnej s rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 1212/2012, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3301/2012).

- Jakkoli šlo o výklad pojmu osoba blízká podaný k ustanovení § 42a obč. zák., respektive k ustanovení § 196a obch. zák., Nejvyšší soud nevidí žádný důvod pro odchýlné pojetí téhož pojmu při výkladu ustanovení § 242 insolvenčního zákona (srovnej s rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2015, sp. zn. 29 ICdo 80/2014).

- Z citované judikatury se pak podává, že názor, podle kterého je společnost s ručením omezeným považována za osobu blízkou jiné společnosti s ručením omezeným jen proto, že jednatel první společnosti s ručením omezeným je manželem jednatelky druhé společnosti s ručením omezeným, není správný. Pro poměry upravené insolvenčním zákonem není důvod na tomto závěru ničeho měnit ani s přihlédnutím k základním zásadám insolvenčního řízení (srovnej s rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 4. 2015, sp. zn. 29 ICdo 80/2014).

- Výše uvedené judikatorní závěry jsou stále aplikovatelné i za nové právní úpravy, když se týkají toliko vztahu mezi fyzickou a právnickou osobou.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Mrenicová.

- V takto ustálených judikatorních poměrech a ve světle nové právní úpravy osoby blízké v občanském zákoníku budiž pro poměry dané věci především řečeno, že vztah dlužníka a žalované, která byla v roce 2014 ve vlastnictví Zdenka Bakaly a Bakala Trust, jak bylo prokázáno z přílohy č. 5 zprávy o vztazích za účetní období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014, výroční zprávy dlužníka a žalované za rok 2014, nelze považovat za vztah osob blízkých předpokládaný ust. § 22 odst. 1 o.z.

- Nová právní úprava doznala změn v tom směru, že jednoznačně nepřipouští vztah osob blízkých mezi dvěma právními osobami.

- Tímto není dotčen druhý odstavec ust. § 22 o.z., který stanoví, že zvláštní podmínky nebo omezení pro převody majetku, jeho zatížení nebo přenechání k užití jinému, stanovené k ochraně třetích osob mezi osobami blízkými, budou platit i pro obdobná právní jednání mezi právníckou osobou a členem jejího statutárního orgánu nebo tím, kdo právníckou osobu podstatně ovlivňuje jako její člen nebo na základě dohody či jiné skutečnosti.

- Dlužník a žalovaná jsou součástí jedné struktury navzájem propojených společností, kde až na samém vrcholu složitého řetězce několika navzájem propojených společností se nacházejí společní akcionáři všech těchto společností. Sama skutečnost, že akcie žalované a dlužníka drží stejné subjekty, nemůže vést k závěru, že právní jednání dlužníka a žalované bude naplňovat podmínky pro aplikaci ust. § 22 odst. 2 o.z. Předmět činnosti těchto společností je různorodý. Žalovaná se zabývá obchodováním s nemovitostmi, dlužník se zabývá těžbou uhlí a jeho prodejem. Společnosti nejsou personálně, majetkově ani jinak propojené. Argumentace žalobce, že ve společnostech působily stejné osoby, je irelevantní, když tyto osoby nikdy nepůsobily zároveň u dlužníka a žalované ve stejné době, tzn. ani v době, kdy došlo k uzavření předmětných smluv. Dlužník a žalovaná jsou na sobě nezávislé a vystupují v právních vztazích zcela samostatně, ani nejsou ve vztahu osoba ovládaná a ovládající. Podmínky pro aplikaci ust. § 22 odst. 2 o.z. by byly splněny např. v tom případě, pokud by fyzická osoba byla jednatelem dvou společností a tyto společnosti by spolu obchodovaly. Z těchto důvodů není možné v případě uzavření Kupní smlouvy ze dne 10. 4. 2014 (účinnost 25. 4. 2014) a Směnné smlouvy ze dne 19. 12. 2014 mezi dlužníkem a žalovanou (účinnost 19. 12. 2014) aplikovat hypotézu právní normy zakotvenou v ust. § 22 odst. 2 o.z.

16. K otázce koncernu:

- Zákon o obchodních korporacích rozlišuje tři formy podnikatelských seskupení podle jejich stupně. Jedná se o ovlivnění, ovládání a koncern. Přičemž insolvenční zákon shledává speciální podmínky pro určení neúčinnosti právních úkonů pouze v případě osob blízkých a koncernu.

- Podle ust. § 74 zok je ovládající osobou osoba, která může v obchodní korporaci přímo či nepřímým uplatňovat rozhodující vliv. Ovládanou osobou je obchodní korporace ovládaná ovládající osobou (odst. 1). Je-li ovládající osobou obchodní korporace, je mateřskou obchodní korporací, a je-li ovládanou osobou obchodní korporace, je dceřinou obchodní korporací (odst.2).

- Koncern je definován v ust. § 79 zok, podle kterého jedna nebo více osob podrobených jednotnému řízení (dále jen „řízená osoba“) jinou osobou nebo osobami (dále jen „řídící osoba“) tvoří s řídící osobou koncern (odst. 1). Jednotným řízením je vliv řídící osoby na činnost řízené osoby sledující za účelem dlouhodobého prosazování koncernových zájmů v rámci jednotné politiky koncernu koordinaci a koncepční řízení alespoň jedné z významných složek nebo

činností v rámci podnikání koncernu (odst. 2). Existenci koncernu jeho členové bez zbytečného odkladu uveřejní na svých internetových stránkách, jinak nelze postupovat podle § 72 (odst. 3).

- Podmínkou existence koncernu je fakt jednotného řízení, tedy možnost řídící osoby sledovat a prosazovat koncernovou politiku. Koncern je chápán jako výsledek určitého jednání, který předpokládá jednotné řízení a vnitřní sanaci výhod a nevýhod. Může tak vzniknout zařazením dceřiné společnosti do koncernu, ovládnutím hlasovacích práv, smlouvou, včetně akcionářské, faktickým vlivem na rozhodování orgánů řízené osoby, jednáním ve shodě apod. Je zjevné, že podstatou jednotného řízení je cílené jednání, kterým řídící osoba kontroluje činnost (podnikání) řízené osoby, a to způsobem, který se zrcadlí v dlouhodobé politice celého koncernu, jedno zda je tím ad hoc realizován zájem řídící osoby nebo jiného člena koncernu. Teze o dlouhodobosti předpokládá, že řízení musí směřovat ke strategickému cíli, byť se v jeho jednotlivých projevech může jevit jako omezující či vybočující – i proto se předpokládá vyrovnaní možné újmy v přiměřené době (§ 72) tak, aby se dala možnost realizaci konečného účelu koncernu. Zákon dále předpokládá kromě existence koncernového zájmu také jednotnou politiku koncernu. Lze dovodit, že se tyto kategorie překrývají, když politika je nicméně v obecné rovině užší než zájem. Dlouhodobé zájmy předpokládají možné různé politiky, jak tohoto dosáhnout, s tím, že zákon ovšem předpokládá, že jednotlivé kroky řízení, tedy i politiky, budou směřovat k jednomu cíli a budou realizovány koherentně, tedy koordinovaně a koncepčně. Podstatou tedy opět není nahodilé udílení pokynů nebo jiné nahodilé řízení, ale vědomá koordinace jeho jednotlivých kroků (srovnej s *Štenglová, I., Havel, B., Cileček, F., Kubn, P., Šuk, P.: Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 222-224*).

- Předpokladem jednotného řízení je vztah ovládnutí mezi potencionálně řídící a řízenou osobou. Jednotně lze řídit členy podnikatelského seskupení pouze za podmínky, že osoba stojící na jeho vrcholu může na jeho členy uplatňovat přímo či nepřímo rozhodující vliv, tedy vliv nikoli jednorázový a nikoli jen nepodstatný, jinak řečeno, osoba, která chce jednotně řídit koncern, si musí vytvořit ovládající pozici. Svůj rozhodující vliv pak může využít ke koordinaci a koncepčnímu řízení seskupení. V koncernu se tudíž dovádí ovládnutí na vyšší úroveň. Z této logiky také vychází ustanovení § 74 odst. 3 zok, podle něhož je řídící osoba vždy ovládající osobou a řízená osoba je vždy ovládanou osobou. Na druhé straně ne každá ovládající osoba současně bude osobou řídící. Jak už výše řečeno, kvalifikace ovládající osoby jako osoby řídící závisí na tom, zda možnost přímo nebo nepřímo uplatňovat rozhodující vliv využije k tomu, aby z ovládaných obchodních korporací vytvořila jednotně řízený ekonomický celek. Z ovládaného seskupení tudíž tvoří podnikatelský komplex koncernového typu právě jednotné řízení. Koncern je tak druhou alternativou vertikálně uspořádaného podnikatelského seskupení vedle skupiny, v níž konkrétní osoba přímo či nepřímo ovládá ostatní obchodní korporace, z nejrůznějších důvodů ale jejich fungování nekoordinuje, nevytváří z nich ekonomický celek sladěním alespoň některé významné složky jejich činnosti. Zásah řídící osoby do chování řízené obchodní korporace lze považovat za nástroj jednotného řízení za podmínky, že zapadá do dlouhodobějšího zaměření činnosti koncernu reprezentovaného jeho jednotnou politikou. Jednotná politika koncernu musí být čitelná. Vzhledem k potřebě prokázat její existenci lze praxi doporučit, aby strategii jednotné koncernové politiky schválily vrcholné orgány, v kapitálových obchodních společnostech tudíž jejich valné hromady. Zápis z těchto valných hromad je pak jedním z hlavních důkazů existence jasně formulované politiky koncernu. Naopak neexistence usnesení vrcholného orgánu a chybějící projednání těchto otázek statutárním orgánem či širším vedením člena podnikatelského seskupení může být, podle okolností, důvodem pro odmítnutí závěru o existenci tohoto znaku existence koncernu. Cílem jednotného řízení má být koordinace alespoň jedné z významných složek nebo činností v rámci koncernu (srovnej s *Stanislava Černá: O koncernu, koncernovém řízení a vyrovnaní újmy, [Obchodněprávní revue 2/2014, s. 33]*.

- Žalobce dovozuje existenci koncernu ze skutečnosti, že dlužník a žalovaná byli v roce 2014 ovládáni stejnými osobami (akcionáři) a byli součástí jedné skupiny. Tyto skutečnosti však nemohou vést k závěru, že dlužník a žalovaná tvořili koncern. Koncern představuje vyšší úroveň podnikatelského seskupení společností, které jsou jednak ovládány jednou osobou a jednak tato ovládající osoba společnosti dlouhodobě jednotně řídí a koordinuje jejich fungování. Společnosti tvoří ekonomický celek navzájem propojených, sladěných společností majících stejný zájem a jednotnou koncernovou politiku. Jednotné řízení a politika koncernu musí být zjevná. Žalobce v tomto případě musí především tvrdit konkrétní dlouhodobé jednání dlužníka a žalované, které bylo zapříčiněno jednotným řízením jejich akcionáře, např. schválení strategie jednotné koncernové politiky vrcholným orgánem mateřské společnosti, pokyny k řízení mateřské společnosti dlužníkovi a žalované apod.

- Žalobce netvrdí konkrétní skutečnosti, z kterých by se dalo vyvozovat, že dlužník a žalovaná byli podrobeni jednotnému řízení, měli společný zájem a jednotnou politiku. Vztah dlužníka a žalované nemá charakter koncernu. Skutečnost, že dlužník a žalovaná byli v rozhodném období propojenými osobami, spojeny ve složité struktuře společností, které měly společné akcionáře ovládající tyto společnosti, neznamena, že spolu tvořili koncern. Koncern by mohli tvořit až v případě, jestliže by bylo tvrzeno a prokázáno, že dlužník a žalovaná byli dlouhodobě jednotně řízeni, měli společný zájem a jednotnou koncernovou politiku.

- Pro úplnost soud dodává, že na posouzení věci nemůže mít vliv okolnost, že ve statutárních orgánech a kontrolních orgánech dlužníka a žalované působily v různých časových obdobích (od roku 2005 až 2018) stejné osoby. Žádná z těchto osob nepůsobila v orgánech dlužníka a žalované ve stejném okamžiku, tedy ani v roce 2014 nepůsobily v orgánech společností stejné osoby. Na posouzení věci nemůže mít vliv ani to, že dlužník a žalovaná spolu obchodovali.

- Soud dospěl k závěru, že není splněna časová podmínka ust. § 240 odst. 3 insolvenčního zákona, neboť právní úkony byly učiněny více než 1 rok před zahájením insolvenčního řízení, vztah mezi dlužníkem a žalovanou nelze považovat za vztah osob navzájem blízkých a společnosti spolu také netvořily koncern. Kupní smlouva a Směnná smlouva tak nejsou neúčinnými právními úkony podle ust. § 240 insolvenčního zákona.

17. K neúčinnosti podle ust. § 242 insolvenčního zákona:

- Žalobce dále tvrdil, že předmětné smlouvy mohou představovat také úmyslně zkracující právní úkony podle ust. § 242 insolvenčního zákona.

- Podle ust. § 242 insolvenčního zákona lze rovněž odporovat právnímu úkonu, kterým dlužník úmyslně zkrátí uspokojení věřitele, byl-li tento úmysl druhé straně znám nebo jí se zřetelem ke všem okolnostem musel být znám (odst. 1). Má se za to, že u úmyslně zkracujícího právního úkonu učiněného ve prospěch osoby dlužníku blízké nebo osoby, která tvoří s dlužníkem koncern, byl dlužníkův úmysl této osobě znám (odst. 2). Úmyslně zkracujícímu právnímu úkonu lze odporovat, byl-li učiněn v posledních 5 letech před zahájením insolvenčního (odst. 3).

- Pro naplnění skutkové podstaty v ust. § 242 insolvenčního zákona musí být splněny tři podmínky:

1. jde o úkon, k němuž došlo v posledních pěti letech před zahájením insolvenčního řízení,
2. dlužník měl úmysl zkrátit uspokojení věřitele,
3. tento úmysl byl druhé straně znám nebo jí se zřetelem ke všem okolnostem musel být znám.

- Jak bylo již výše řečeno, vztah dlužníka a žalované není vztah osob blízkých a žalovaná s dlužníkem netvořili ani koncern. Za tohoto stavu je třeba zabývat se otázkou úmyslu dlužníka zkrátit věřitele a vědomostí žalované o tomto úmyslu.

- Úmysl dlužníka zkrátit své věřitele a okolnost, že tento úmysl byl žalované znám, shledává žalobce jednak ve skutečnosti, že dlužník a žalovaná byli v rozhodném období propojenými osobami a jednak v tom, že v roce 2014 došlo ke snížení vlastního kapitálu dlužníka z hodnoty 861 127 tisíc Kč na hodnotu minus 1 911 573 tisíc Kč.

- Úmysl znamená, že dlužník věděl, že svým jednáním zkrátí uspokojení věřitelů a chtěl tohoto zkrácení docílit. Předmětné smlouvy byly uzavřeny v roce 2014 a insolvenční řízení bylo zahájeno až v roce 2016. Žalobce netvrdí konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že dlužník věděl, že svým jednáním zkrátí uspokojení věřitelů a chtěl tohoto zkrácení přímo docílit. Logicky taktéž netvrdí, že žalovaná o tomto úmyslu věděla nebo jí musel být úmysl dlužníka znám, když k zahájení insolvenčního řízení došlo téměř dva roky po uzavření Kupní smlouvy ze dne 10. 4. 2014. Smlouvy byly uzavřeny v souladu s občanským zákoníkem a cena nemovitostí byla určena znaleckými posudky.

- Žalobce spatřoval úmysl dlužníka v tom, že v roce 2014 došlo ke snížení vlastního kapitálu dlužníka. V této skutečnosti však nelze shledat úmysl dlužníka zkrátit věřitele, a že tento úmysl musel být žalované znám. Záporný vlastní kapitál nezobrazuje stav aktiv tj. majetku společnosti, nýbrž je výsledkem rozdílu mezi cizími zdroji a vlastními zdroji společnosti. V tomto případě byla aktiva dlužníka vyšší (13 105 739 tisíc Kč) než vlastní kapitál (minus 1 911 573 tisíc Kč)

- Z výše uvedených důvodů nelze Kupní smlouvu a Směnnou smlouvu považovat za úmyslně zkracující právní úkony, když žalobce nic netvrdí o úmyslu dlužníka zkrátit věřitele a vědomost žalované o tomto úmyslu.

18. Soud dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro určení neúčinnosti právních úkonů Kupní smlouvy ze dne 10. 4. 2014 a Směnné smlouvy ze dne 19. 12. 2014 podle ust. § 240 a 242 insolvenčního zákona, a proto žalobu zamítl.

19. Pro úplnost soud dodává, aniž by tyto právní závěry měly vliv na posouzení sporu, že právní úkony by ani v případě splnění časové podmínky nepředstavovaly právní úkony bez přiměřeného protiplnění.

- Otázkou ekvivalentního protiplnění se zabýval také Nejvyšší soud a jeho judikatura je ustálena na těchto závěrech:

- O zkracující právní úkon ve smyslu ustanovení § 42a obč. zák. se nejedná tehdy, obdržel-li dlužník za převedené věci, práva nebo jiné majetkové hodnoty od nabyvatele skutečně (reálně) jejich obvyklou cenu nebo mu za ně byla jinak poskytnuta přiměřená (rovnocenná) náhrada (srovnej s rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp.zn. 21 Cdo 4333/2007, R 30/2009 civ.).

- Při výkladu ekvivalentnosti protiplnění ve smyslu ust. § 240 insolvenčního zákona je třeba vycházet z účelu a zásad insolvenčního řízení, jak jsou formulovány v ustanoveních § 1 a § 5 insolvenčního zákona. Jakkoli platí, že v tomto směru jsou významná především hlediska ryze kvantitativní [jako jsou poměr mezi cenou obvyklou a sjednanou (vyjádřitelný např. v procentech) a rozdíl obou cen (představující konkrétní částku)], nelze pominout ani dopad sporného právního úkonu do majetkové sféry dlužníka z hlediska možnosti věřitelů (rozuměj věřitelů, jimž k datu

nabytí účinků sporného právního úkonu dlužníka svědčila pohledávka za dlužníkem) dosáhnout vůči dlužníku úhrady pohledávek (a schopnosti dlužníka tyto pohledávky zaplatit), ani důvody, pro které dlužník sporný právní úkon učinil (např. snaha získat peněžní prostředky k úhradě již splatných pohledávek věřitelů), respektive další okolnosti, za nichž dlužník dotčený právní úkon učinil. Jinými slovy, nelze přijmout jednoznačný, procentuálně vyjádřitelný, obecný závěr o tom, kdy lze z poměru obvyklé ceny ke smluvené ceně bez dalšího usuzovat na to, že se dlužník zavázal k plnění za protiplnění, jehož hodnota je podstatně nižší než obvyklá cena plnění, k němu se zavázal dlužník (srovnej s rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. 29 Cdo 307/2014).

- V případě Kupní smlouvy představuje rozdíl mezi zaplacenou kupní cenou a částkou požadovanou žalobcem pouze částka DPH ve výši 1 130 876 Kč. Rozdíl v kupních cenách tak činí pouze cca 6%. V případě Směnné smlouvy byla hodnota nemovitostí dlužníka stanovena znaleckými posudky na částku 59 012 500 Kč a kupní cena byla sjednána dokonce na částku vyšší 61 280 500 Kč. Žalobce neekvivalentnost protiplnění shledával v tom, že v případě Směnné smlouvy měla být cena nemovitostí dlužníka minimálně o 19 286 500 Kč vyšší, když žalovaná získala na rozdíl od dlužníka lukrativnější pozemky. Všechny kupní ceny nemovitostí však byly určeny jako ceny obvyklé podle znaleckých posudků vypracovaných na základě objednávky dlužníka a žalované. Argumentace žalobce, že žalovaná na základě Směnné smlouvy získala lukrativnější pozemky nacházející se přímo v areálu golfového hřiště „doslova uprostřed samotného golfového hřiště“ na rozdíl od dlužníka, který získal pozemky přilehlé ke golfovému hřišti, je zcela lichá. Právě naopak, pozemky nacházející se uprostřed golfového hřiště nelze využít k jiným účelům než ke golfu. Jen stěží si lze představit, že by se našel investor, který by si koupil pozemky zatížené stavbou golfového hřiště. Naproti tomu pozemky původně ve vlastnictví žalované přilehlé ke golfovému hřišti mohou sloužit nejen k rozšíření golfového hřiště, ale také k realizaci dalších projektů, např. restaurace, hotel apod. Dále žalobce tvrdil, že v případě Lokality č. 9 byla cena pozemků nacházejících se v rekreační oblasti o polovinu nižší (90 Kč za 1 m²) než cena pozemků nacházejících se v okolí golfového hřiště (180 Kč za 1 m²). Cena pozemku se však neodvíjí jen od oblasti, kde se pozemek nachází a k jakému účelu může v budoucnu sloužit. Významná je konkrétní podoba pozemku, reliéf pozemku, zda je pozemek zasažen ekologickou zátěží, zda se zde nacházejí zastavitelná území nebo jen lesní pozemky a dále, jakými veřejnoprávními omezeními je pozemek zatížen. V tomto konkrétním případě nelze porovnávat cenu pozemků golfového hřiště, které je kompletně po rekultivaci a již slouží ke svému účelu golfového hřiště na rozdíl od pozemků, které mohou v budoucnu sloužit k jakémukoliv účelu a bude to záležet jenom na rozhodnutí nového vlastníka.

20. Podle ust. § 163 insolvenčního zákona o nákladech incidenčního sporu a jejich náhradě rozhodne insolvenční soud v rozhodnutí o incidenčním sporu, a to podle ustanovení občanského soudního řádu, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak. Náhrada nákladů incidenčního sporu je zvláštní pohledávkou, na kterou se nevztahuje § 170 písm. f).
21. Podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
22. V řízení měla plný úspěch žalovaná a má tak právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Jelikož se jedná o věc rozhodovanou v insolvenčním řízení, považuje se za tarifní hodnotu částka 50 000 Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. c) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů (dále jen „vyhláška“). Podle ust. § 7 bod 5 vyhlášky činí mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby částku 3 100 Kč. V tomto případě náleží žalované odměna za 4 úkony právní služby a odměna ve výši 1/2 za 2 úkony (za

převzetí a přípravu zastoupení, vyjádření k žalobě ze dne 24. 7. 2017, vyjádření ze dne 16. 8. 2018, účast při jednání soudu dne 11. 12. 2018 (1/2 úkon), účast při jednání soudu 26. 2. 2019, účast při vyhlášení rozhodnutí 28. 2. 2019 (1/2 úkonu)) dle ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 11 odst. 2 písm. f) vyhlášky ve výši 15 500 Kč. Žalované náleží náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za každý úkon právní služby dle ust. § 13 odst. 3 vyhlášky, tj. 1 800 Kč (4 úkony a 2 x 1/2 úkonu). Právní zástupkyně žalované předložila soudu v souladu s ust. § 14a vyhlášky osvědčení o registraci k DPH, proto se k částce připočte DPH ve výši 3 633 Kč. Žalovaná má tak právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 20 933 Kč.

23. Dle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. platí, že zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátovi. V tomto případě byla žalovaná zastoupena advokátkou, proto soud uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů řízení k rukám její advokátky. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto dle ust. § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř., když nebyly shledány okolnosti, na základě kterých by byla pariční lhůta prodloužena, případně stanoveno, že plnění se bude dít ve splátkách.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o.s.ř.).

Ostrava 28. února 2019

JUDr. Simona Pittermannová v. r.
soudce